

List od Preláta (septembre 2008)

Ako prijímame to, čo sa nám protiví: chorobu, neúspech v povolání, nespravodlivé urážky, ťažkosti v spoločenskom alebo rodinnom živote?, sa pýta Mons. Xavier Echevarría v liste. Odpoveď je na Kríži Ježiša Krista.

24.09.2008

Moji milovaní! Nech Ježiš ochraňuje moje dcéry a mojich synov!

Skôr ako sa začnem zaoberať témou tohto listu, chcel by som vyjadriť niekoľko slov vďaky Bohu, že sme mohli žiť ono “*omnes cum Petro*” fyzicky blízko tým, že sa pápež ubytoval v Kenthurst — a cítil sa tam ako doma, prispeli sme k práci a oddychu Svätého otca ako Petrovho nástupcu. Pomáhajme pápežovi aj naďalej, modlime sa tiež za jeho spolupracovníkov.

Veľakrát spomínal Benedikt XVI. apoštola Pavla a my chceme nasledovať jeho príklad. Teraz budeme uvažovať nad tým, ako od okamihu svojho obrátenia na ceste do Damasku mal Šavol jasnú predstavu o tom, že jeho povolanie a misia sú vnútorne spojené s tajomstvom kríža. Ananiášovi, ktorý sa zdráhal ísť za Šavlom, aby ho pokrstil, sám Ježiš vysvetľuje: *Jeho som si vyvolil za nádobu, aby zanesol moje meno pohanom aj kráľom i*

synom Izraela; a ja mu ukážem, koľko musí trpieť pre moje meno[1].

Život svätého Pavla bol neprestajným uskutočňovaním týchto Pánových slov. O bez toho, aby kládol podmienky, jeho jedinou starosťou bolo poznať a dať poznať Ježiša Krista, predstavujúc novým kresťanom osobu Božieho Syna, ktorý sa pre našu spásu stal človekom, zomrel a vstal zmŕtvych. V liste Galaťanom, hovorí o *žití v Kristovi*, o čo sa snažil od okamihu svojho obrátenia a potvrdzuje: *Christo confixus sum cruci*[2] - s Kristom som pribitý na kríž. A práve v dôsledku tejto vnútornej jednoty, mysticky sa s ním stotožnil, v každodennom úplnom odovzdaní sa: *Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus*[3].

Táto jednota s Kristom na kríži sa neobmedzila len na akýsi "ideál", čosi teoretické v živote apoštola. V

jedom z autobiografických textov, ktoré sú zhrnuté v jeho listoch, vysvetľuje, čo preňho konkrétne znamenala potreba zomrieť s Kristom. *Od Židov som päť ráz dostal štyridsať bez jednej, tri razy ma bičovali, raz kameňovali, trikrát som stroskotal na lodi, noc a deň som bol na morských hlbínach; často na cestách, v nebezpečenstvách na riekach, v nebezpečenstvách od zbojníkov, v nebezpečenstvách od vlastného rodu, v nebezpečenstvách od pohanov, v nebezpečenstvách v meste, v nebezpečenstvách na púšti, v nebezpečenstvách na mori, v nebezpečenstvách medzi falošnými bratmi; v námahe a lopote, často v bdení, o hlade a smäde, veľa ráz v pôstoch, v zime a nahote. A okrem toho na mňa deň čo deň dolieha starosť o všetky cirkvi. Ved' kto je slabý, aby som nebol slabý aj ja? Kto je vystavený pohoršeniu, aby to aj mňa nepálilo?*[4]

Je to niekoľko riadkov z druhého listu Korinťanom, ktorý sa nedá čítať bez dojatia a vďačnosti. Vďaka za to, že Pavol spomína toto svoje utrpenie pre Pána, na toto byť s ním pribitý na kríž plný radosti: *A tak sa budem radšej chváliť svojimi slabosťami, aby vo mne prebývala Kristova sila. Preto mám záľubu v slabostiach, v potupe, v núdzi, v prenasledovaní a v úzkostiach pre Krista; lebo keď som slabý, vtedy som silný*[5].

Komentujúc podobné slová apoštola svätý Otec zdôrazňuje, že **svätý Pavol už nežije pre seba samého, pre svoju vlastnú spravodlivosť. Žije z Krista a s Kristom: dáva samého seba; už nehladá seba a nezakladá si na sebe. Toto je nová spravodlivosť, nová orientácia, ktorú nám dáva Pán, ktorý nám dáva vieru. Pred Kristovým krížom, maximálnym prejavom jeho odovzdania sa, sa nikto nemôže chváliť sebou samým**[6].

V čase svätého Pavla —a tiež dnes—, vyhľadávalo veľa ľudí ezoteriku, senzacionalistickú doktrínu, očakávajúc od nich spásu; ale apoštol ich upozorňuje, že táto cesta nie je Božou vôľou. Hlásá *verbum crucis*^[7], slovo kríža. A aby sme o tom nepochybovali, učí nás všetkých: *Židia žiadajú znamenia a Gréci hľadajú múdrosť, my však ohlasujeme ukrižovaného Krista, pre Židov pohoršenie, pre pohanov bláznovstvo, ale pre povolaných, tak Židov ako Grékov, Krista - Božiu moc a Božiu múdrosť. Lebo čo je u Boha bláznivé, je múdrejšie ako ľudia, a čo je u Boha slabé, je silnejšie ako ľudia*^[8].

Sú to podnecujúce slová plné obsahu, sú stále aktuálne, mali by sme nad nimi meditovať obzvlášť v týchto dňoch, keď sa pripravujeme na slávenie sviatku Povýšenia svätého kríža 14. septembra. Od začiatku bol tento sviatok hlboko zakorenený v Cirkvi, a konkrétne v tejto časti

Cirkvi, ktorou je Opus Dei.

Skutočnosť, že sa nachádzame v roku venovanému svätému Pavlovi, ktorý tolko písal o tajomstve kríža, je pre nás príležitosťou, aby sme sa lepšie pripravovali na tento sviatok a aby sme ho slávili s väčšou radosťou. Ako vyhladávame každý deň umŕtvovania? S akou zbožnosťou sa pozeráme na drevený kríž, ktorý pre nás znamená tak veľa? Milujeme obeť?

V živote svätého Josemaríu bola túžba po stotožnení sa s Kristom na kríži prítomná od 2. októbra 1928. Ale už predtým, keď bol ešte veľmi mladý, Pán ho pripravoval malými i veľkými protivenstvami, ktoré dopustil, keď bol dieťaťom a dospievajúcim. Po tom, čo založil Opus Dei, mu jasne ukázal, že prameňom Diela musí byť svätý kríž. Potvrdil mu to pri rozličných príležitostiach a rôznym spôsobom; a aj keď náš Otec niekedy nechápal,

prečo toto utrpenie, vždy šiel vpred s presvedčením, že je to Božie *pohladenie*. V roku 1948, vyjadrujúc sa v tretej osobe, hovoril v jednej meditácii o niekoľkých spomienkach z týchto dní. Jeho autobiografické slová sú pre nás svetlom a umožňujú nám pochopiť jeho reakciu na toto opakované stretnutie sa s Ježišovým krížom.

Pán dovolil, aby jeho osoba zakúsila nespočetné ťažkosti, ktoré boli vyhňou, v ktorej formoval jeho dušu. *Spomínam si na niekoho, kto sám so svojou bolesťou chodil chudobnými štvrtami Madridu. Túžil plniť Božiu vôľu, ale bol bez prostriedkov, ktoré boli potrebné na splnenie úlohy, ktorú dostal. Nemal iné riešenie, nepoznal iné útočisko ako kríž; a pil kalich utrpenia až po okraj. A keď sa rozhodol objasť bolesť, mohol vychutnať, akoby opojený sladkosťou a trpkosťou utrpenia, radosť zo slov žalmistu: et calix tuus inebrians*

quam praeclarus est! (por. Z 22, 5, Vg); *tvoj kalich ma opája a napĺňa na nevýslovnou radosťou!*[9].

Môžeme si sami formulovať ďalšie otázky, ktoré nám pomôžu zhodnotiť, aká je naša konkrétna láska ku krížu prejavujúca sa v skutkoch. Ako prijímame to, čo sa nám protiví: chorobu, neúspech v povolání, nespravodlivé urážky, ťažkosti v spoločenskom alebo rodinnom živote? Ako reagujeme na nepríjemnosti, ktoré sa bez toho, aby sme ich vyhľadávali, objavujú v našom živote? Snažíme sa na ne hľadiť s nadprirodzeným pohľadom? Je naša náprava rýchla, možno po počiatočných okamihoch nepochopenia alebo vzpierania sa, vidiac vo všetkom Božiu vôľu, ktorá toto všetko dovoľí pre naše dobro? Je to ten pravý okamih, aby sme opakovali jeden bod *Cesty*, vychutnávajúc tieto slová: *Želáš si to, Pane?... Aj ja si to želám!*[10].

Nejedná sa o to, aby sme boli necitliví voči bolesti, fyzickej alebo duševnej; ide o to, aby sme pozdvihli zrak nad pozemské veci s Božou pomocou, ktorá nám nikdy nebude chýbať. Je nesprávne snažiť sa za každú cenu utiecť pred tým, čo je nepríjemné; tým viac, ak príčina týchto nepríjemností pramení vo vernosti pravde.

Poznamenáva to Benedikt XVI. pri otvorení roku svätého Pavla, hovoriac o misii svätého Pavla.

Povolanie byť učiteľom pohanov je zároveň neoddeliteľne spojené s povolaním trpieť spolu s Kristom, ktorý nás vykúpil svojím utrpením. Vo svete, v ktorom vládne lož, sa pravda odpláca utrpením. Kto sa chce vyhnúť utrpeniu, kto chce, aby bolo od neho ďaleko, ten sa vzdiali samému životu a jeho veľkosti; nemôže byť sluhom pravdy, a tým sluhom viery. Neexistuje láska bez utrpenia, bez

utrpenia sebazaprenia, premeny a očistenia nášho ja skutočnou slobodou. Kde nie je prítomný dôvod, pre ktorý sa oplatí trpieť, tam stráca hodnotu aj život sám. Eucharistia, stredobod nášho kresťanského života, je založená na Ježišovej obeti za nás, zrodila sa z utrpenia z lásky, ktorá dosiahla na kríži najvyšší stupeň. Žijeme z tejto lásky, ktorá sa nám odovzdáva. Táto láska nám dodáva odvahu a silu trpieť s Kristom a pre neho na tomto svete s vedomím, že práve tak sa náš život stáva veľkým, zrelým a opravdivým. Zo všetkých listov svätého Pavla vidíme, ako sa na jeho ceste učiteľa pohanov splnila predpoveď, ktorú počul Ananiáš v okamihu povolania svätého Pavla: "Ja mu ukážem, koľko musí trpieť pre moje meno." Jeho utrpenie ho robí vierohodným ako učiteľa pravdy, ktorý nehľadá svoj vlastný záujem, svoju vlastnú slávu, svoje

vlastné osobné uspokojenie, ale žije pre toho, ktorý nás miloval a seba samého vydal za nás[11].

V nasledujúcich týždňoch nám liturgia pripomína rozličné mariánske sviatky: narodenie Panny Márie, najsladšie meno Mária, jej bolesti pod krížom, slávnosť Našej Matky z Merced. Prežime tieto sviatky ako pozvánku, aby sme sa utiekali k našej Matke, učili sa od nej nasledovať Ježiša Krista zblízka, aby sme sa s ním stotožnili.

Keď sa modlíme Salve, hovoríme: *Ukáž nám Ježiša, požehnaný plod života tvojho!* Najsvätejšia Panna nám nielenže ukazuje Ježiša, ale nás k nemu aj vedie s jemnocitom a nežnosťou Matky. Evanjelium nám pri dvoch príležitostiach predstavuje postavu Panny Márie, ktorá “nám ukazuje” svojho Syna. Prvýkrát je to na začiatku Ježišovho života, keď ho ukázala pastierom a trom kráľom,

aby sa mu klaňali; druhýkrát to bolo vo svätej atmosfére na Golgote, čo si pripomíname 15. septembra.

Svojou tichou prítomnosťou pod krížom nás naša Matka pozýva hľadiť na jej Syna. S očami upretými na Krista na kríži nás vedie k tomu, aby sme si znovu uvedomili, že **Boh nevykúpil svet mečom, ale krížom. Keď Ježiš zomiera** —povedal pápež v jednej kázni—, **otvára náruč. Toto je predovšetkým gestom utrpenia: necháva sa pribiť na kríž pre nás, aby nám dal život. Ale otvorená náruč je zároveň postojom modliaceho sa, je to postoj, ktorý zaujíma pri modlitbe kňaz: Ježiš premenil svoje utrpenie a smrť v modlitbu, v skutok lásky k Bohu a k ľuďom. Preto otvorená náruč ukrižovaného Krista je tiež gestom objatia, ktorým nás k sebe priťahuje, ktorým nám ukazuje, že nás chce držať v rukách plných lásky. Tak je obrazom živého Boha,**

je to Boh sám, a môžeme sa vložiť do jeho rúk[12].

Ako často sme počuli hovoriť nášho Otca, zdôrazňujúc to veľmi výrazným gestom, že Kristus, Najvyšší Kňaz, otvára svoju náruč, aby nás všetkých objal: každého z nás. Zdôrazňoval nám tak, že mať účasť na Kristovom kríži je znakom Božieho vyvolenia , i keď to často nie je ľahké pochopiť.

Nevleč kríž za sebou... Nes ho pevne na svojich pleciach, pretože ak ho nesieš takto, potom tvoj kríž nebude hocaký kríž: bude to... svätý kríž.

Nerezignuj pod krížom. Rezignácia nie je prejavom veľkodušnosti. Miluj kríž. Ak ho budeš mať skutočne rád, tvoj kríž bude... krížom bez kríža. A zaiste, tak ako On, stretneš na ceste Máriu[13].

Od 12. do 15. septembra pocestuje Svätý otec Benedikt XVI. do Francúzska pri príležitosti 150. výročia mariánskych zjavení v

Lurdoch. V duchu ho sprevádzajme na tejto jeho ceste a vytrvalo sa modlime za všetkých, ktorí trpia na tele alebo na duši, aby im Pán pomohol v ich utrpení. Prosme o príhovor Pannu Máriu, *Salus infirmorum, Consolatrix afflictorum*; aj preto, aby nám pomohla pochopiť, že toto utrpenie —spojené s Kristom na kríži— sa stáva veľmi účinným pre dobro Cirkvi a pre spásu duší.

15. september! Spontánne myslím na milovaného dona Álvara, ktorý —so svojim obvyklým pokojom a vyrovnanosťou— vzal sväté bremeno Diela na svoje plecia: kiež by sme ty a ja dokázali odpovedať rovnako veľkodušne.

Teraz už nemôžem povedať niečo viac o našej ceste po východe. Veľa som myslel na nášho Otca, milovaného dona Álvara, a taktiež na váš všetkých. Aká úžasná žatva nás čaká! V Indii, Honkongu, Macau,

Austrálii, na Novom Zélande,
Filipínach, v Singapure a Malajzii, už
je vidno žatvu; a ak budeme všetci
pracovať, ako ďaleko sa dostaneme!

S láskou vás žehná

váš Otec

+ Javier

Solingen, 1. septembra 2008

[1] *Sk* 9, 15-16

[2] *Gal* 2, 19

[3] *Tamtiež*, 20

[4] *2 Kor* 11, 24-29

[5] *Tamtiež*, 12, 9-10

[6] Benedikt XVI., Príhovor pri
generálnej audiencii, 8.11.2006

[7] *1 Kor* 1, 18

[8] *Tamtiež*, 22-25

[9] Svätý Josemaría, Poznámky z meditácie, 15.12.1948

[10] Svätý Josemaría, *Cesta*, č. 762

[11] Benedikt XVI., Kázeň pri otvorení roka svätého Pavla, 28.6.2008

[12] Benedikt XVI., Kázeň vo svätyni Mariazell, 8.9.2007

[13] Svätý Josemaría, *Svätý ruženec*, Štvrté tajomstvo bolestného ruženca

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/list-od-prelata-
septembre-2008/](https://opusdei.org/sk-sk/article/list-od-prelata-septembre-2008/) (23.02.2026)